

skupine naših narodnjakov v kakem okraju edino le v tem, da se podajo 2—3 krat na leto skupaj v »vrh«, kjer se ob obsežnih sodih strašno navdušujejo za našo milo domovino....

Želite morda, da govorim jasnejše?

Take vzglede daje štajerskemu kmetu in viničarju slovenska inteligenca, posvetna in duhovna... In narod posnema »gospode« in »škrice«; tudi on se hoče semtertje navdušiti za slovensčino, ali pa za mestne nemškutarje, novejši dobi tudi za »dohtarje«, ali pa za »gospode«. In ker nima vina, pije fuzel!

In tako se godi, da nekdanj skrben, dober mož po cele noči kakor besen razbija v svoji goli bajti, da nekdanj pohleven sin, »navdušen« od žganja, pretepa svojo mater, ki se je zanj mučila vse življenje, ki je vse žrtvovala, svoje zdravje in srečo svojih ostalih otrok, — in godijo se zločini, kakor jih je razkrila minolo leto Mariborska prota.

Da, gospoda iz štajerske inteligence, na vas pada velik del odgovornosti za ona grozna dejanja!

Nočem moralizirati. Toliko naj rečem k zaključku, da treba mogočne akcije proti alkoholizmu na Štajerskem; da naj naši poslanci, če jim je kaj za blagor naroda, zahtevajo, da napredna Avstrija posnema enkrat barbarsko Rusijo ter uvede monopol na žganje; da naj kmetijske zadruge skrbе za to, da se naš kmet reši iz krempļev nemškutarskih prekupecev, ki odganjajo tuje vinske trgovce že z železniških postaj, češ, tu letos ni vina, da potem lahko oni pobašejo vse vino za smešno nizke cene kot ekvivalent za prodani fuzel, — in da se naj tisti gospodje, ki s prižnice rohnijo proti »Slovenki«, rajši pridružijo poštemu slovenskemu listu, ki si je postavil nalogo, da se bori po svojih skromnih močeh proti nenravnosti in njenemu glavnemu vzroku — proti alkoholizmu. Pridružijo naj se na-

šemu poštemu prizadevanju vsi pravi rodoljubi, čeprav jih morda kaka odkrita beseda našega glasila — neprijetno dirne!

NAJRAJŠE. VANDA.

Najrajše zrem v zvezde, sijale so nekdanj na naju; najrajše sem luni nasproti, tu doli v tem raju.

Veselo se takrat je nama smehljala, ko sva si med vrsto stezic, med grmi in vonjem cvetic na morski obali zavetja iskala.

Najrajše valovja še slušam bučanje, spominja na tvoje sladko šepetanje; najrajše stopicam po rojstveni vasi, kjer bili s teboj so najmičnejši časi.

PRI VODNJAKU.

DR. LAZA K. LAZAREVIĆ. S SRBSKEGA PREVELA LEDA.

Kakor popihava veter, tako se z brazd kakor neki beli strahovi vzdigujejo prameni megle; plavajo na stran, na katero veter veje, potem pa se ti v drobnih, belkastih kristalčičih kakor nakit vesijo ob brado in brke in konju ob dlako. — To je, kar jaz pravim: ako niso muhe, pa je ivje! Noge zmrzavajo, oči pa se solzè. Že niti žganje ne more več segreti src, in ti se nepotrpežljivo oziraš, ne bi li kje zagledal hiše in gospodarja, ki ima gosta rad.

Jaz, bogme, vem, kam pojdem. — Jaz pojdem k Matiji Djenadiću. Tisto je njegova hiša, pred katero neprestano na slivi čutura visi s prekuhanim žganjem! Kdorkoli mimo pride, naj srkne! — tako hoče Matija. A če mu prideš v hišo, na rokah te bodo nosili...

Pa res, čisto mrzi se mi, da bi pripovedoval, to treba videti. Kakšna je to hiša, starodavna zadruga — cela vojska! Le pridi zvečer, in da te pričakujejo, pa te sprejme ena sinaha še na cesti z gorečo tresko v roki. Druga stoji v slivnjaku, tretja pred hlevom, četrta odganja